

skerettighedssituationen overalt og ikke lader den gradbøje nogen steder, uanset hvem det er, der begår overgreb.

Så til hr. Jeppe Kofod: Jamen SF's hele position i EU-debatten er jo netop at få EU til i en række udenrigspolitiske og sikkerhedspolitiske sammenhænge at spille en anden rolle. Jeg forstår ikke, hvis det stadig overrasker nogen. Vi mener det i forhold til Tjetjenien, vi mener det i forhold til Mellemøsten, vi mener det i forhold til initiativer over for Nordkorea. Vi har rost alle de steder, hvor EU her går ud og lægger en udenrigspolitisk linje, som er ganske, ganske anderledes end den amerikanske linje.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Egil Møller som ordfører.

Egil Møller (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører på området, hr. Peter Skaarup, desværre ikke har mulighed for at være til stede, skal jeg på hans og partiets vegne fremføre følgende:

Jeg skal indledningsvis starte med på Dansk Folkepartis vegne at sige tak til udenrigsministeren for redegørelsen. Vi er enige i en række af de punkter, som regeringen fremkommer med. Vi fordømmer også den situation, der er opstået derovre, og de overgreb, som Rusland har foretaget, lige så vel som der er grund til at fordømme de overgreb, som oprørerne til tider foretager.

Man kan så spørge: Hvad har den danske regering så rent faktisk gjort i forhold til den konflikt, vi nu er vidne til? Meget lidt. Det har været snak og snak, men for lidt konkret handling. Det er tidligere blevet nævnt her under debatten, at der altså er en manglende konsekvens i regeringens handlinger. Det er og bliver meget tyndt, hvad man har kunnet samle sig sammen til at gennemføre i EU-regi, og hvad har man overhovedet fået gjort noget ved? Derfor er det signal, vi har sendt til Rusland, jo heller ikke særlig kraftigt. Det er der, regeringen bør gå i gang med at presse på.

Så er spørgsmålet jo: Skal vi altid bare lægge vores æg i EU's kurv og sige: Jamen vi er med i EU, og vi må rette os ind efter, hvad de gør? Nej, det skal vi selvfølgelig ikke. Vi skal ikke altid bare lige se, hvad EU gør, og så ligge på maven for det.

Vi er også nødt til nogle gange at sige: Kan vi egentlig som nation og som land leve med at se

på, at folk bliver lemlæstede, at der er folk, der sulter, og at der er folk, der er ved at blive fordrevet fra deres egen hovedstad?

Spørgsmålet er så, om vi på lang sigt kan leve med at være presset af det udenrigspolitiske samarbejde i EU, således at vi altid er nødt til at følge EU i, hvad der ør.

Det kunne måske en gang imellem være en fordel, at vi sagde: Nu står Danmark altså frem og siger, hvad det er, vi vil, som det land vi nu er med de muligheder, vi nu har, ligesom vi f.eks. gjorde, da vi over for Rusland sagde, at vi ville anerkende de baltiske lande, ligesom Island gjorde, og faktisk startede en god proces, der betød, at de baltiske lande fik lov til at få deres frihed.

Det er vigtigt, at vi viser, at vi kan på egen hånd og er mere selvstændige, og at vi tænker lidt mere på, hvad det egentlig er, Danmark kan gøre, og ikke bare på, hvad man kan blive enig om af småting inden for EU.

Der er jo eksperter inden for dette område, som gentagne gange har udtalt, at de mener, at man fra Vestens side har været alt for slap. Derfor synes jeg, at der er grund til, at vi her fra Folketinget udsender nogle kraftige signaler. Helle-re i dag end i morgen.

(Kort bemærkning):

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne spørge hr. Egil Møller, om ikke retorikken kan nå for langt ud i intetheden. Snak og snak og for lidt handling, siger hr. Egil Møller. Hvad kan vi andet end snakke, fordømme, i sådan en situation? For lidt handling, hvad skulle det være?

Vi taler om EU og EU-sammenhænge, men der er jo intet, der hindrer udenrigsministeren i at markere sig stærkt, hvad udenrigsministeren jo ofte gør, også over for Rusland og Tjetjenien. Men det ville være fuldkommen vanvittigt ikke at bruge sin kraft til i Fællesskabet, i EU, at presse på for at få det til at dække danske synspunkter så godt som muligt. Det har dog lidt vægt.

Godt nok gungrer vi, og godt nok er vi berømte, og godt nok er vi rige og alt muligt andet. Men det er kun godt 5 millioner mennesker på egen hånd, der uden at spille sammen med andre og uden at have et Folketing, der i hvert fald i det mindste har en rimelig enighed bag sin regering, skal ud og handle i de her sammenhænge. Men snak og snak og for lidt handling, hvad vil det sige?